

Τὸν διηγῆθην ἐν συντομίᾳ τὰ μεταξὺ μας, καὶ τὸν περεκάλισα νὰ μὴ δείξῃ ὅτι δίδει προσοχὴν εἰς τὰ γελοῖα τοῦ Ἑρριέτου κινήματα· ἀλλ' ὁ Λεώνης δὲν μὲ ἀπεκρίθη· ἤσθάνθη μόνον ὅτι τὸ χεῖρι του ἐνῶ ἐκράτει τὸ ἰδικόν μου ἐψυχράνθη ὡς νεκροῦ, τρόμος δὲ σπᾶσμοδικὸς κατέλαβεν ὅλον τὸ σῶμά του, ὥστε ἐφοβήθη μὴ τὸν ἔλθῃ λιποθυμία. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ στιγμὴν δὴν.

— Πολὺ πάσχουν ἀπόψε τὰ νεῦρά μου, εἶπε· ὁρῶ ὅτι θ' ἀνταχασθῶ ν' ἀπέλθω εἰς τὸ δωμάτιόν μου νὰ ἡσυχάσω. Καίει ἡ κεφαλὴ μου· αὐτὸ τὸ σκρίκι ζυγίζει ἐκαστὸν λίτρας.

— Ω! ὑπέλαβα, ἂν ἀπὸ τῶρα ἀναχωρήσης, θὰ μὲ φανῇ ἀπέραντος αὐτὴ ἡ νύκτα καὶ ἀφόρητος αὐτὴ ἡ ἐορτὴ. Δοκίμασε νὰ περάσῃς εἰς κένεν ἄλλο δωμάτιον πλέον προάμερον καὶ ν' ἀποθέσῃς τὸ σκρίκι σου δι' ὀλίγας στιγμᾶς· νὰ ζητήσωμεν δὲ ὀλίγας σταγόνας αἰθέρος ἀφοῦ πάσχεις εἰς τὰ νεῦρα.

— Ναί, καλὴ μου· ναί, περιλημμένη μου· ναί, ἄγγελε Ἰουλίττα μου, καλὰ λέγεις. Ἐκεῖ, εἰς τὸ βαθος τῆς στοᾶς, ὑπάρχει ἕν δωμάτιον, ὅπου πιθανὸν νὰ μὴ εὕρωμεν ἄλλον κένεν· μῖς στιγμῆς ἡσυχία θὰ μὲ ἱατρύσῃ ἐξάπαντος.

Καὶ ταῦτα λέγων, μὲ παρέσυρεν ἐσπευσμένως πρὸς τὸ προάμερον δωμάτιον ἐκεῖνο· ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐφρευε μᾶλλον ἢ νὰ ἐπεριπάτει. Συνάμα ἤκουσα βήματα κατόπιν μας· στρέφομαι, καὶ βλέπω τὸν Ἑρριέτην ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πλησιάζοντα, ὡς νὰ μᾶς κατεδίωκεν· ἐξέλαβα ὅτι ἐτρέλαθην. Ὁ τρόμος τὸν ὅποιον ὁ Λεώνης δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κρύψῃ κατεσύγχυσε τέλος ὅλας τὰς ἰδέας μου· μ' ἐκυρίευσεν δεισιδαίμων τις φόβος, ἐπάγωσεν ὡς ἐπὶ ἐφιάλτου τὸ αἰμά μου, ἐκόπη τὸ βῆμά μου. Μᾶς ἐπρόφθασε τότε ὁ Ἑρριέτης καὶ ἐπέθεσε τὴν μίαν τῶν χειρῶν του, βαρεῖαν ὡς μεταλλικὴν, εἰς τὸν ὦμον τοῦ Λεώνη.

Ἐμεινεν ὁ Λεώνης ὡς ἐμβρόντητος καὶ μόνον ἔκαμε πρὸς αὐτὸν διὰ τῆς κεφαλῆς ἕν καταφατικὸν νεῦμα, ὡς μαντεύσας ἐντὸς τῆς φρικώδους σιγῆς τοῦ Ἑρριέτου ἐρώτησιν τινα ἢ ἐπιταγὴν. Μετὰ τοῦτο, ὁ Ἑρριέτης ἀπεμακρύνθη· καὶ τότε ἤσθάνθη τὸς πόδας μου ἀποκαθηλωθέντας ἀπὸ τοῦ ἔδαφος. Ἐλαβα δύναμιν ν' ἀκολουθήσω τὸν Λεώνην εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου κατηνυθύνετο, καὶ ἐκεῖ πλέον ἔπεσα ἐφ' ἐνὸς τουρκικοῦ σοφᾶ, ὥχρᾳ ὡς αὐτὸς καὶ ἀποκαμωμένη.

Ἐπεταί συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ
Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΣΤ'

Ἡ μάχη.

Ἡ ἡμέρα ἀνέτειλε σκοτεινὴ καὶ συνεφώδης, τὸ δ' ἔδαφος ὡς ἐκ τῶν ἄλλεπαλλήλων καὶ συνεχῶν βροχῶν εἶχε καταστῆ

τοσοῦτον βορβορῶδες, ὥστε ἀπῆρτετο νὰ ἔχῃ τις μεγάλην προσοχὴν ἵνα μὴ βυθισθῇ ἐντὸς αὐτοῦ.

Ὁ γαλλικὸς στρατός, ἐκ πεντηκοντακισχιλίων ἀνδρῶν συμποσούμενος, ἦτο διηρημένος εἰς τρεῖς μεραρχίας, ἐκάστη τῶν ὁποίων, ὡς ἐκ τῶν ὑπτέρων ἀπεδείχθη, εἶχεν ἐστρατοπεδεύσει εἰς θέσεις ὡχί στρατηγικὰς, αἵτινες κατὰ πολὺ συνετέλεσαν εἰς τὴν ἥτταν τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων, ἐνῶ ἀπεναντίας οἱ Ἀγγλοὶ, καταλαμβάνοντες μᾶλλον ἐπικαίρους θέσεις, ἐπεσφράγισαν ὑπὲρ αὐτῶν τὴν νίκην.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ἀφοῦ πρῶτον ἠκροᾶτο τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐπεθεώρει μόνος, ὡς σοφὸς στρατηγός, τὸν στρατὸν του, παραινῶν καὶ συμβουλευῶν αὐτόν.

— Φίλοι μου, τοῖς ἔλεγεν ἡδέως, ἐνθυμήθητε ὅτι εἰσθε ἀπόγονοι τῆς γηραιᾶς Ἀγγλίας καὶ ὅτι οἱ βασιλεῖς τῆς πάντοτε ἐπέστρεψαν εἰς τὰς ἐστίαις τῶν νικητῶν καὶ τροπικιοῦχοι. Μιμηθῆτε τοὺς πατέρας σας καὶ φυλάξετε τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος σας!

Τὰ δύο στρατεύματα ἦσαν ἤδη ἀντιμέτωπα, ἔτοιμα νὰ ἐπιτεθῶσι τὸ ἕν κατὰ τοῦ ἄλλου, εἰς πρῶτον δοθησόμενον σημεῖον.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀρχίσωσιν αἱ ἐχθροπραξίαι, Ἑρρίκος ὁ Ε' ἐνόμισεν καλὸν νὰ προτείνῃ εἰς τοὺς Γάλλους συνδιαλλακτικὰς τινας προτάσεις, τὰς ὁποίας οὗτοι δὲν ἀπεδέχθησαν. Ἐπομένως ἡ Γαλλία ὑπερηφάνως ἀνέμενε τὴν στιγμὴν ὅπως ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἐχθρόν.

Ἐπὶ τέλους ἡ φοβερά ἐκείνη στιγμὴ ἤγγικεν. Ἀπαίσια φωναὶ ἠκούσθησαν εἰς τὸ ἄπειρον, δηλοῦσαι ὅτι ὁ ἀγὼν ἤρξατο.

Τὸ πῦρ διεδόθη πανταχοῦ, οἱ δὲ Ἀγγλοὶ, καὶ περ ὡςλέοντες πολεμοῦντες, ἐδείλιναν πρὸς στιγμὴν ἀπέναντι τοῦ ἐχθρικοῦ πυρός· ἐπὶ τέλους δὲ ἀποκαμόντες, ἤρξαντο ὑποχωροῦντες συντριβόμενοι ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ ἱππικοῦ.

Ἀλλὰ, φεῦ! τὸ ἔδαφος ἐκεῖνο, ἐπὶ τοῦ ὁποίου προῦχῶρει τὸ γαλλικὸν ἱππικόν, ἦτο βορβορῶδες καὶ ὡς ἐκ τούτου ἱπποὶ καὶ ἱππεῖς ἐβυθίσθησαν ἐν αὐτῷ καὶ ἔμειναν ἐπ' αὐτοῦ ἀκίνητοι. Τὰ δυστυχεῖς ζῶα ματαίως ἠγωνίζοντο νὰ ἐξέλθωσι τοῦ βορβορίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπανεπιπτον, κυλιόμενα μετὰ τῶν ἱππέων, ἐνῶ τὸ ἀγγλικὸν πῦρ ἐξηκολούθει σφοδρότερον ἀποδεκατίζον αὐτούς.

Τότε φοβερὰ σκηνὴ συνέβη.

Οἱ Ἀγγλοὶ ἐπετέθησαν διὰ τῆς λόγχης λυσσαλέοι κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῶν καὶ τοὺς ἐφόνευον ἀπηνῶς. Ἐκαστὸς ἐκ τῶν ἀπομεινάντων προσεπάθει νὰ σωθῇ διὰ τῆς φυγῆς, ἀλλ' εἰς μάτην· ἔπρεπε ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἱπποῦ του ἢ ὑπὸ τὴν λόγχην τοῦ ἐχθροῦ του.

Πρώτην φορὰν τότε ἡ Γαλλία ἀληθῶς ἠττήθη.

Ὅτε δ' ἔμαθον ὅτι ἔρχονται γαλλικαὶ ἐπικουρίαι, οἱ Ἀγγλοὶ ὄχι μόνον ἐπετέθησαν τότε μανιωδέστεροι καὶ πολυπληθέστεροι, ἀλλὰ — πρᾶγμα ἀνῆκουστον καὶ φοβερόν! — ἤρχισαν νὰ κατασφάζωσι καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, αἵτινες εἰς μάτην ἐπεκαλοῦντο βοήθειαν! Εὐτυχῶς ἡ σφαγὴ κα-

τέπαυσε, πληροφορηθέντος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας ὅτι αἱ ἐρχόμεναι γαλλικαὶ ἐπικουρίαι ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν.

Ἐν ἐκείνῃ τῇ μάχῃ ἐφονεύθησαν ἐκ τῶν Γάλλων δεκαεξακισχίλιοι περίπου ἄνδρες καὶ κατεσφράγησαν ἀνιείως περὶ τὰς δέκα χιλιάδας, ἐν οἷς ὁ στρατηγός Δ' Ἀλβρέ, ὁ ἀδελφός καὶ ὁ γυναικάδελφος τοῦ δουκὸς τῆς Βουργονδίας, ὁ δούξ τῆς Ἀλανσῶνος καὶ πλείστοι ἄλλοι εὐγενεῖς ἱππῶται. Ἐπιζῶντες δ' αἰχμαλῶτοι ἀπέμειναν ὁ δούξ τῆς Αὐρηλίας, ὁ στρατηγός Δὲ Βουζικώ, ὁ κόμης τῆς Ρισμεμόντης, ὁ δούξ τῆς Βουργονδίας καὶ ἄλλοι πολλοί.

Περιγραψάντες ἐν ὀλίγοις τὰ κατὰ τὴν μυριόνεκρον ἐκείνην μάχην συμβάντα, ἤδη ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τοὺς δύο ἥρωάς μας, οἵτινες ἀληθῶς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἠνδραγαθήσαν.

Πολεμοῦντες παραπλεύρως τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας, οἱ δύο νέοι κατέβαλον ὑπερανθρώπους προσπάθειας ὅπως ἀπωθήσωσι τὸν ἐχθρόν καὶ ἀναχαιτίσωσι τὴν ὑποχώρησιν.

Ἀλλ' ὅτε ὁ δούξ τῆς Αὐρηλίας, θρασυθέντος τοῦ ξίφους του, περιεκυκλώθη ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν καὶ ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῇ, ὁ Ὀλιβιέρος, ἐκτὸς ἐκτουτοῦ γενόμενος, ὤρμησεν ἐναντίον τῶν Ἀγγλῶν, ἐκτεθεὶς οὕτως εἰς βέβαιον θάνατον.

Ὁ Ζεδάν ἠκολούθει αὐτὸν κατὰ βῆμα, ὅτε, ἰδὼν τὸν ἀρχηγὸν ἀγγλικὸν τινος ἀποσπάσματος, φέροντα μεγάλην καὶ μαύρην περικεφαλαιάν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐκρύπτετο ὅλον του τὸ πρόσωπον, ὤρμησε πᾶραυτα κατ' αὐτοῦ· δι' ἐνὸς δὲ ἰσχυροῦ κτυπήματος, ἔρριψε κατὰ γῆς τὴν περικεφαλαιάν του καὶ εἶδε τὸ ὥχρον πρόσωπον αὐτοῦ.

Ὁ ποιητὴς ἔμεινεν ἐκπληκτος καὶ ὠπισθοχώρησε βήματά τινα.

— Α!... εἰσθε σεῖς, κύριε Μακκράφτ. Δίκαιε Θεέ! Δὲν ἤλιπζον νὰ σας ἐπανίδω, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου οἱ κλέπτει καὶ οἱ κακοῦργοι δένονται διὰ σχοινίου καὶ ὀδηγοῦνται εἰς τὰ κάτεργα.

— Ἀχρεῖ!... ἐφώνησεν ὁ Μακκράφτ, δὲν θὰ σ' ἀφήσω ν' ἀστευθῇς πολὺ μ' ἐμέ!

Καί, ὑψώσας ταχέως τὸ ξιφὸς του, ἡτοιμάζετο νὰ κτυπήσῃ τὸν Ζεδάν, ὅτε οὐτός, ταχύτερος πιθήκου, ἔρριψε τὸ ξιφὸς του κατὰ γῆς καί, θέσας εἰς τὸ στόμα του μικρὸν ἐγγχειρίδιον, ὤρμησε κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν συνέλαβε, πρὶν ἢ προσφάτῃ νὰ καταβιάσῃ τὸ ξιφὸς του.

Καίτοι δὲ κατὰ πολὺ ἰσχυρότερος τοῦ Ζεδάν, ὁ Μακκράφτ, ἐκπλαγείς ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῇ ταύτῃ προσβολῇ, ἀπώλεσε μοιραίως τὰς δυνάμεις του, ἐνοήσας δὲ τοῦτο ὁ Ζεδάν, ἤρπασεν αὐτὸν ἐκ τῆς ὁσφύος καὶ ἀμφοτέρω κατακυλίσθησαν ἐπὶ τοῦ βορβορῶδους ἔδαφους.

Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ, ὁ Ὀλιβιέρος, ὅστις δὲν ἐβλεπε τὸν Ζεδάν, περιεφέρετο ἀναζητῶν αὐτόν.

Ὁ Ζεδάν, ὡς εἶπομεν, ἦτο δυνατός, ἐπὶ πλέον δὲ ἦτο νεώτερος καὶ ἐπομένως εὐκινητότερος τοῦ Μακκράφτ. Ὅθεν, ὑποσκειλίσας ταχέως αὐτὸν καὶ διὰ μὲν τῆς

ἀριστερὰς χειρὸς κρατῶν τὸν γίγαντα ἐκ τοῦ λαίμου. διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς λαβὼν τὸ ἐγχειρίδιόν του, ὕψωσεν αὐτὸ ἐναντίον τοῦ κακούργου.

Ὁ Μαλκράφτ ἦτο εὐφυής, πάραυτα δὲ ἐνόησεν ὅτι ὁ γενναῖος ἀντίπαλός του δὲν ἦτο κακός. Ὅθεν, βλέπων ἐπικείμενον τὸν θάνατον, ἐν ἀκαρεῖ τῷ ἐπὶ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ χάριν.

— Ἐλεος, κύριε, ἐπιθύρισε διὰ φωνῆς βραγχνώδους καὶ πνιγρᾶς. . . Ἐλεος! . . .

Ὁ Ζεβὴν κατεβίβασε τὸ ἐγχειρίδιόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ Ὀλιβιέρος, ὅστις περιεφέρετο τῆδε κῆκεῖσε ἀναζητῶν αὐτόν, τὸν παρετήρησεν ἐκθαμβος καὶ ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν πλήρης χαρᾶς.

— Ἀ! μὰ τὴν πίστιν μου! ἀνέκραξεν ὁ Ζεβὴν μόλις ἰδὼν αὐτόν, ἔρχεσθαι εἰς καλὴν ὥραν, φίλε μου. Σοῦ συνίστω τὸν κύριον Μαλκράφτ! . . . ἕνα παλαιὸν μας φίλον! . . . Φαντάσου πῶς ἀλλάζουν τὰ πράγματα! Χθὲς αὐτὸς ἦτο ἰσχυρότερός μας, σήμερον εἰμεθα ἡμεῖς. . .

— Ἀλλ' εἰν' ἐντροπὴ νὰ τον φονεύσῃς, Ζεβὴν, ἀφοῦ δὲν εἰμπορεῖ πλέον νὰ ὑπερασπισθῇ. Ἄφες τον νὰ ζήσῃ.

— Ὅα τον ἀφῆσω, ἀλλὰ μὲ συμφωνίας, εἶπεν ὁ Ζεβὴν.

— Λέγετε, εἶμαι ἐτοιμος εἰς ὅ,τι θέλετε, ἐφώνησεν ὁ Μαλκράφτ.

— Πολὺ καλὰ. Ἀκούσε λοιπόν. Μίαν φοράν ὁ πνευματικὸς μου μ' ἔλεγεν ὅτι ὁ Θεὸς αἰσθάνεται μεγαλειτέραν χαρὰν ὅταν μετανόῃ ἕνας ἀμαρτωλός, παρὰ δέκα δίκαιοι. Λοιπὸν θέλω, κύριε Μαλκράφτ, νὰ μετανόησῃς καὶ σύ. Καὶ ἐπειδὴ βέβαια θὰ ἦσαι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ἀμαρτωλοὺς τοῦ κόσμου, ἡ μετανόιά σου θὰ φέρῃ μεγάλην χαρὰν εἰς τὸν οὐρανόν. . .

— Δὲν σας ἐννοῶ, διέκοψεν αὐτόν ὁ ληστής.

— Ἐξηγοῦμαι, ἐπανελάθεν ὁ Ζεβὴν. Ὑπάρχει εἰς τὴν Τουραίνην, ὀλίγας λευγὰς ἀπ' ἐδῶ, μονὴ τις, ἐντὸς τῆς ὁποίας μετενόησαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ πλέον ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ ἐσέ. Εἶνε ἡ μονὴ τῶν Μαρμουτιέρων.

— Τὴν γνωρίζω, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ.

— Ἀ! πολὺ καλὰ. Λοιπὸν, θὰ διευθυνθῇς ἴσα ἐκεῖ, ἀφοῦ πρῶτον, ἐννοεῖται, ἀποπλισθῇς ἐντελῶς, καὶ θὰ ζητήσῃς τὸν ἅγιον ἡγούμενον, εἰς τὸν ὅποιον πρέπει νὰ ἐξομολογήσῃς τὰ ἀμαρτήματά σου. Θὰ φανῇ κατ' ἀρχὰς ὀλίγον αὐστηρός, ἀλλ' ἐπὶ τέλους θὰ σε συγχωρήσῃ καὶ θὰ σ' ἐρωτήσῃ τί ζητεῖς ἀπὸ αὐτόν.

— Καὶ τότε;

— Τότε θὰ τῷ ἀπαντήσῃς μὲ θάρρος, ὅσω παράδοξον καὶ ἂν τῷ φανῇ τὸ πρᾶγμα, ὅτι ὁ μοναχικὸς βίος εἶνε ὀρειότατος καὶ ὅτι θὰ πράξῃ θεάρεστον ἔργον ἂν σε δεχθῇ ὡς δόκιμον μοναχόν.

— Ἐμε; εἶπεν ἐκπληκτος ὁ Μαλκράφτ.

— Βεβαίως. Καί, γνωρίζων καλῶς τὰς ἀδυναμίας τῆς ἀνθρωπότητος, ἔχω πεποιθήσιν ὅτι θὰ εὐδοκίμησῃς πολὺ εἰς τὸ νέον αὐτὸ ἐπάγγελμα. . .

— Ἀλλὰ. . .

— Ἐ! δὲν ἔχει ἐδῶ ἀλλὰ. . .

πὲρ νὰ λάβῃς μίαν ἀπόφασιν ἢ νὰ δεχθῇς τὴν πρότασίν μου ἢ νὰ κῆμῃς τὴν προσευχήν σου καὶ νὰ ἐτοιμασθῇς ν' ἀποθάνῃς. . .

— Δέχομαι, εἶπε μετὰ τινα σκέψιν ὁ Μαλκράφτ.

— Ἐξαίρετα! Ἀλλὰ θὰ μοῦ δώσῃς τὸν λόγον σου, ὡς ἱππότης, ὅτι ἀγογγύστως θὰ συμμορφωθῇς μὲ τὸν βίον ἐκείνον.

— Σοὶ τον δίδω, καὶ μάλιστα σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ γίνω μοναχός εὐσεβής καὶ ἐλεήμων.

— Αὐτὸ εἶνε δουλειὰ δική σου. . . τώρα, πάτερ μου, εἰπαὶ ἐλευθέρως.

Ὁ Μαλκράφτ ἠγέρθη πάραυτα.

— Λοιπὸν μετὰ ἕνα μῆνα εἰς Μαρμουτιέρον, πάτερ μου.

— Βεβαίως, τέκνον μου.

— Καὶ ἂν δὲν κρατήσῃς τὸν λόγον σου, μάθε ὅτι, ὅπου καὶ ἂν σ' εὕρῃ, θὰ σ' ἐκδικηθῶ!

— Ὅα ἰδῇτε, κύριοι, ὅτι ὁ Ἰωάννης Μαλκράφτ γνωρίζει νὰ κρατῇ τὸν λόγον του.

— Τὸ πιστεύω!

Ὁ Μαλκράφτ ἐχαίρεισε τοὺς δύο νέους καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀλλ' εἶπα μετὰ τινα βήματα, ἐπιστρέψας,

— Ἀλήθεια! . . . ἐλθισμόνησα, κύριοι, εἶπε γελῶν, νὰ σας δώσω τὴν εὐλογίαν μου.

— Εἶνε ἐνωρίς ἀκόμη, ἀπήντησεν ὁ Ζεβὴν, ἀργότερον. Ὑγίαινε, πάτερ μου.

— Ὁ Θεὸς νὰ σας φυλάττῃ, τέκνα μου!

Καὶ ὁ πρῶτον ἀρχιληστής ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν δύο νέων.

Ἡ νύξ ἤδη ἤρξατο νὰ καλύπτῃ διὰ τοῦ σκοτεινοῦ τῆς πέπλου τὴν ἐξ αἵματος ἀχνίζουσαν πεδιάδα καὶ τὰ πάντα ἐπανελάθον τὴν προτέραν ἡμερίαν των.

Ὁ Ζεβὴν ἐσιώπα καὶ ἄκρυκα ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Αἶφνης ὁ Ὀλιβιέρος, διακόψας τὴν σιωπὴν ταύτην.

— Νομίζεις, Ζεβὴν, εἶπεν, ὅτι δὲν ἐκάμαμεν τὸ χρέος μας, ὅπως ἔπρεπεν;

— Τούναντίον, ἀπήντησεν ὁ Ζεβὴν ἂν δ' ἡ χαλωτίσθη ὁ ἀγάπητός μας πρίγκηψ, εἰς τοῦτο, δὲν παίνομεν ἡμεῖς. Οὕτως ἠθέλησεν ὁ Θεός! . . .

— Γεννηθήτω τὸ θέλημά του! εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος ποῖων τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Εὐτυχῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν διέβχινον ἐκεῖθεν δύο ἱπποὶ. Οἱ δύο νέοι ἐκράτησαν αὐτοὺς καὶ ἐπέβησαν πάραυτα αὐτῶν.

— Ἐ! πηγαίνομεν τώρα, ἀδελφέ μου; ἠρώτησεν ὁ ποιητής.

— Εἰς τὴν οἰκίαν μας, εἰς Λανζαί. Ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος μοι ὤρισε συνέντευξιν διὰ τὰ Χριστούγεννα. . . Πρέπει νὰ φανώμεν συνεπεῖς!

Ζ'

Ὅπου ἐπανευρίσκειμεν τὸν Καπελουζόν.

Πέντε μῆνες παρήλθον ἀπὸ τῆς ἐν Ἀζινκούρτῃ ἡττας τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων. Εὐρισκόμεθα κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον 1416, ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ κόμης Δ' Ἀρμανιάκ ἀνηγορεύθη στρατάρχης τῆς Γαλλίας καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Παρισιοὶ

ἐκυλιέσθον εἰς τὸ αἷμα. Τότε ἡ κοινωνία ἔφθασεν εἰς τὸ ἔσχατον σημεῖον τῆς ἐξαχρειώσεως καὶ τῆς διαφθορᾶς τὰ κακούργηματα διεδέχοντο ἀλλήλα, ἡ δὲ ζωὴ παντὸς ἐντίμου πολίτου κατέστη πλέον προβληματική.

Πανταχοῦ, ὅπου ὑπῆρχε συνάθροισίς τις πολιτῶν, συνευχουμένων ἢ συλλυπουμένων, παρίστατο κατὰ σκοπὸς τις, διωρισμένος παρὰ τοῦ στρατάρχου, καὶ εἰς ἐν νεῦμα τοῦ κακούργου τούτου ὑπαλλήλου, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀναμειγέστερον εἰς τὰς φυλακάς, ὁπόθεν ἐξήρχοντο ἵνα μεταβῶσιν εἰς τὸ ἱκρίωμα!

Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ κόμης Δ' Ἀρμανιάκ ἦτο ὁ προστατὴς τῶν ληστῶν καὶ τῶν κακούργων· ἀλλ' ἦτο ἐπίσης καὶ ὁ προστατὴς τῶν πριγκήπων, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐθνικοῦ κόμματος. Ὅθεν αἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων, πιεζόμενοι διαφοροτρόπως καὶ καταθλιβόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου ἀνθρώπου, ἤρχοντο ἀπὸ καρδίας, καίπερ ἄκοντες, τὴν ἐπάνοδον τοῦ δουκὸς τῆς Βουργουνδίας. Ἐγνωρίζον μὲν ὅτι καὶ οὗτος ἰδὲν περιεβάλλετο διὰ τῶν προτερημάτων ἐκείνων, ἅτινα ἐδύναντο νὰ ἀποκαταστήσωσιν ἐντελῶς τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν, ἀλλ' οὐχ ἥττον ἐπίστευον ὅτι πρώτη φροντίς τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ἀτρομήτου θὰ ἦτο ν' ἀποδιώξῃ τὸν στρατάρχην Δ' Ἀρμανιάκ, καὶ τοῦτο ἐνόμιζον μεγάλην ἱκανοποίησιν δι' αὐτούς.

Ἐν τούτοις ὁ κόμης Δ' Ἀρμανιάκ περιεστοιχίζετο ὑπὸ κατασκόπων ἱκανῶν, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐβράδυνε νὰ μάθῃ ὅτι ἐν Παρισίοις διωργάνοιτο συνωμοσίαι τις, σκοπὸν ἔχουσα τὴν ἀποπομπὴν αὐτοῦ καὶ πῇν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐπάνοδον τοῦ δουκὸς τῆς Βουργουνδίας.

Καὶ ἀρχηγὸς τῆς συνωμοσίας ταύτης ἦτο ὁ δήμιος τῶν Παρισίων, ὁ Καπελουζός.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς τὴν διήγησίν μας, δεόν νὰ γνωρίσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας πῶς ὁ γενναῖος ἐκεῖνος στρατιώτης τοῦ Φιλίππου τοῦ Τολμηροῦ ἐγένετο δήμιος τῶν Παρισίων καὶ πῶς ὁ πιστὸς ἐκεῖνος καὶ ἀφωσιωμένος ὑπηρετῆς, εἰς δὲν ὁ δοῦξ τῆς Αὐρηλίας εἶχεν ἐμπιστευθῇ τὸν Ὀλιβιέρον, ὅστις ἦτο καρπὸς ἀθεαίτων ἐρώτων του μετὰ τινος πτωχῆς γυναικὸς, τὴν ὁποίαν ἠγάπησε καὶ, ἀποθανούσας, ἐκλαυσε πολὺ, πῶς, λέγομεν, ὁ Καπελουζός κατέστη πρόσωπον μισητὸν παρὰ πάντων.

Μετὰ τὸν φόνον τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας, ὁ Καπελουζός εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δουκὸς Δεδερνῶ. Ἡμέραν τινα, κατὰ πῶς ῥῆξιν, στρατιώτης τις τῷ ἐσχίσσε διὰ τοῦ ξίφους τὸ φόρεμά του καὶ ἐφάνησαν τὰ ἀτιμωτικά στίγματα τῆς μαστιγώσεως, ἐρυθρὰ καὶ αἰμοσταζόντα ἔτι, τὰ ὁποῖα ὁ δήμιος τοῦ κόμητος τοῦ Νεβέρ εἶχε χαράξῃ ἐπὶ τῆς ὤμοπλάτης του. Κραυγαὶ βλασφημιῶν καὶ ὕβρεων ἀντήχησαν τότε κατὰ τοῦ δυστυχούς, ὅστις, καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ μαινομένου πλήθους, εὗρεν ἄσυλον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του, Βισκορνέ, ἰδιοκτήτου τοῦ ξενου-

δοχείου τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, κειμένου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ὀσώριου.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Καπελούζος, πλήρης ὀργῆς καὶ ἀπελπισίας, μαθὼν ὅτι ἡ θέσις τοῦ δημίου ἦτο κενή, ἐνήργησε καὶ ἐγένετο δῆμιος τῶν Παρισίων!

Ζῶν μόνος καὶ ἀφανὴς ὁ Καπελούζος δὲν ἐνεργαζέτο εἰς τὸν λαὸν εἰμῇ ἐπὶ τοῦ ἱκνώματος. Οὐδεὶς ἐνίωσκέ τι περὶ τῆς ὑπάρξεώς του. Κατῴκει δέ, μετὰ τοῦ βοήθου τοῦ Κορζύ, μικρὰν τινα οἰκίαν ἐπὶ τῆς στενῆς καὶ σκοτεινῆς ὁδοῦ τῶν Βερναρδίνων, κειμένης ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ Σηκουάνα.

Οὐδεὶς ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ Καπελούζου εἰμῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐξουσίας. Τούτου δ' ἀπερχομένου, ἤκουετο τρομερὸς θόρυβος ξιφῶν, ὀχυρομένων ἐπὶ λίθου.

Ἦσαν ὁ Καπελούζος καὶ ὁ Κορζύ, οἵτινες ἠκούον τὰ ξίφη των· τούτου δὲ γενομένου, ἀμφότεροι ἐξήρχοντο τῆς οἰκίας.

Ὅτε δ' ἐπέστρεπον, ὁ Καπελούζος, κρύπτων ὑπὸ τὸν μανδύαν του τὸ βαρὺ ξίφος του, εἶχε τὸ πρόσωπον ὠχρόν, τὸ βλέμμα ἀπλανές καὶ τὸ ὕψηλόν του ἀνάστημα κυρτωμένον, ὡς πιεζόμενον ὑπὸ τὸ βάρος μεγάλου φορτίου· εἰς τὴν θέαν του οἱ ἄνδρες ἐτάχυνον τὸ βῆμα, αἱ γυναῖκες ἐσταυροκοποῦντο καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἐκρύπτοντο ὑπὸ τὰς ποδιῆρας ἐσθῆτας τῶν μητέρων των.

Καὶ ὅμως οὐδεὶς ἐμίσει αὐτόν, διότι πάντες τὸν ἐγνώριζον συμπαθῆ καὶ ἐλεήμονα.

Ἐδίδεν ἀφειδῶς τὸ χρῆμά του εἰς τοὺς πτωχοὺς τοῦ Ἀγίου Σεβερίνου καὶ οὐδέποτε ἠρνήθη μίαν σταγόνα ὕδατος εἰς τὸν ἀσθμαίνοντα καὶ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ βλασνιζόμενον καταδικον.

Ἦτο εἰς ἄκρον ἐγκρατῆς καὶ σώφρων. Καίτοι δὲ πεντηκονταετής, ἐφαίνετο νεώτερος ἔτι, καὶ οὐδεμίαν ποτὲ γυνὴ ἐδέχθη τὰς θαυπίας του.

Οὐχ ἦττον, ὅτε ἔμαθεν ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων ἐκνήχθησαν ὑπὲρ τοῦ δουκὸς τῆς Βουργονδίας, ὁ Καπελούζος ἐξῆλθε τῆς κρύπτης του καὶ ἀνέμιχθη μετὰ τοῦ συρφετοῦ ἐκείνου τῶν Παρισίων, ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν τοῦ ὁποίου ἐνθέρμως συνηγόρει νύκτα καὶ ἡμέραν, ὅπερ κατέστησεν αὐτὸν τοῖς πᾶσιν ἀγαπητὸν καὶ περιζήτητον.

Ὅθεν, μὴ δυνάμενοι ἀφόβως νὰ συνεδριάζωσιν εἰς τὰ κεντρικώτερα τῆς πόλεως μέρη, οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων συνηθροίζοντο εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Βερναρδίνων οἰκίαν του, εἰς ὑπόγειον τινα αἶθροισαν, ὑγρὰν καὶ σκοτεινὴν, ἐνθα συνδιεσκέπτοντο. Πᾶς δὲ προδότης, τὸν ὅποιον οἱ συνωμόται, ἤθελον ἀνακαλύψει, ὠδηγεῖτο ἐνώπιον τοῦ Καπελούζου, ὅστις ἐξεπλήρου καθήκοντα δικαστοῦ, καὶ εἰτα παρεδίδοτο εἰς τὸν Κορζύ διὰ τὴν περαιτέρω ἐνέργειαν.

Νύκτα τινὰ πολιταὶ τινες, κατασκοπεύοντες πέραξ τῆς πόλεως, ἐντὸς τοῦ δάσους τῶν Βιγκενδῶν, ἔστησαν ἐνώπιον τρομερῶν κραυγῶν, σπεύσαντες δὲ ἐντὸς τοῦ δάσους, εἶδον θέαμα τρομερόν. Γυνὴ τις γυμνὴ ἐκρέματο ἀπὸ τινος δένδρου· ἡ δυσ-

τυχὴς ἦτο ἔγκυος· εὐγενὴς δὲ τις, ὁ νόθος Δεδερρύ, παρίστατο ἀγαλλόμενος εἰς τὴν τρομερὰν καταδίκην. Πάραυτα δ' ἐπετέθησαν κατ' αὐτοῦ καὶ τῶν συντρόφων του καὶ τούτους μὲν ἐφόνευσαν ἅπαντας, ἐκείνον δ' ἔσυρον ἐνώπιον τοῦ Καπελούζου, ὅστις, κατὰ τὸ σῆμα, μετὰ τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασίν του, παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν Κορζύ.

Τοιαύτην ζῶν διαγῶν ὁ Καπελούζος, εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐπῆρχοντο στιγμαί τινες, καθ' ἃς συνεκινεῖτο.

— ὦ! αἶμα! . . . πάντοτε αἶμα! ἐψιθύριζεν ἐνίοτε ὁ δυστυχὴς. Εἶνε φοβερόν! Καὶ ἐν τούτοις ἡ ἀποστολή μου εἰσέτι δὲν ἐτελείωσε! . . . Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ τὴν ἀποθανοῦσαν! . . . Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ζήσῃ ὁ κατηραμένος ἐκεῖνος δοῦξ! . . .

Ἐσιώπα καὶ τὰ χεῖλη του ἐπεστέφοντο διὰ παραδόξου μειδιήματος.

— Ὑπομονήν, Καπελούζε, ὑπομονήν! πλησιάζει ἡ ὥρα. κατὰ τὴν ὁποίαν ἔκαστος θὰ λάβῃ τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας του.

— Ἐμπρός, δοῦξ τῆς Βουργονδίας, ἐμπρός! Βάδιζε ἐπὶ τῆς δόξης σου! Ἐλθε εἰς Παρίσιους! . . . Ὁ Καπελούζος σοὶ ἐτοιμάζει ἐνδοξὸν ὑποδοχὴν! . . . Ἄλλ' ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή . . .

Ἐσιώπα καὶ πάλιν βρυχώμενος ὡς λέων.

Ἐσπέραν τινὰ ἤκουσε κρότον εἰς τὴν θύραν.

— Εἰσαι σύ, Κορζύ; εἶπεν ὁ δῆμιος.

— Ναί, κύριε.

— Εἰσελθε.

Ὁ Κορζύ ὑπήκουσεν.

— Ἐτελείωσεν;

— Ἐτελείωσεν.

— Καλὰ. Δὲν ὑπωπτεύθη κανεὶς τίποτε;

— Κανεὶς.

— Πλησιάζει νὰ χαράξῃ;

— Ναί, κύριε.

— Τότε πρέζε εἰς τοῦ Βισκοντὲ καὶ εἰπέ του ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ τον ἐπισκεφθῶ καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐτοιμασῇ ταχέως δύο καλὰ δωμάτια διὰ τοὺς δύο νέους ὁδοιπόρους, περὶ τῶν ὁποίων τῷ ὁμίλησα, καὶ οἱ ὅποιοι σήμερον φθάνουσιν εἰς Παρίσιους. Νὰ φροντίσῃ δι' αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς περιποιηθῇ ὅπως πρέπει. Ὑπαγε.

Ὁ Κορζύ ἐχαίρετίσεν εὐσεβάστως καὶ ἐξῆλθε.

Μείνας μόνος, ὁ Καπελούζος ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, οἰονεὶ θέλων νὰ ἀποδιώξῃ τὰς σκέψεις, αἵτινες κατέτρυχον αὐτόν.

— Ἄ! τώρα, εἶπε, πλησιάζει ἡ στιγμή, ἡ ὁποία θὰ φωτίσῃ τὴν βαθεῖαν νύκτα, ἐντὸς τῆς ὁποίας πρὸ πολλοῦ εὗρισκόμεν, καὶ θὰ φέρῃ τὴν γαλήνην εἰς τὴν κατηραμένην ζῶν μου! . . . ὦ! τώρα αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω ἀνάγκην ν' ἀκούσω τὴν γλυκεῖαν καὶ μελωδικὴν φωνήν σου, ἀγαπητῇ μου Ζολάνδῃ, ἡ ὁποία μὲ κάμνει νὰ λησμονῶ ποῖος εἰμαι . . .

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Καπελούζος, ἐπλησίασε γωνίαν τινὰ τοῦ δωματίου, ἐπίεσε

καμβίον τι ἀφανὲς καὶ πάραυτα μυστηριώδης· τις θύρα ἠνεῳχθη, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐξηφανίσθη, κλεισθείσης ὀπισθὲν του καὶ πάλιν αὐτῆς.

Η'

Ζολάνδη.

Παραλλήλως τῆς ὁδοῦ Βερναρδίνων ἐνθα κατῴκει ὁ Καπελούζος, ἐξετείνετο ἡ μικρὰ καὶ ἔρημος ὁδὸς τῆς Βιέδρης, ὅχι μόνον ἔχουσα κακὸν ἐξωτερικόν, ἀλλὰ καὶ κακὴν φήμην. Μόνον τὴν ἡμέραν διέβαινον ἐκεῖθεν φοιτηταί τινες, διευθυνόμενοι εἰς τὴν πλατεῖαν Μωβέρ, ἀλλὰ τὴν νύκτα οὐδεὶς.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν μικρῶν καὶ ἐτοιμαρρόπων οἰκιῶν τῆς ὁδοῦ ταύτης, διεκρίνετο οἰκία τις, τῆς ὁποίας τὰ παράθυρα καὶ αἱ θύραι ἦσαν ἐπιμελῶς ἐκτισμένα· οὐδέποτε δέ, οὐδὲ κατὰ τὰς ψυχροτέρας ἡμέρας τοῦ χειμῶνος, ἐφάνη κανὺς ἀναθρόσκων ἐκ τῆς καπνοδόχης τῆς οἰκίας ἐκείνης.

Καὶ ἄλλοι μὲν ἔλεγον ὅτι αὕτη ἦτι ἀκατοίκητος, ἄλλοι δ' ἐβεβαίουν ὅτι κατεκεῖτο ὑπὸ πνευμάτων· μάλιστα δὲ διεδίδετο μετ' ἐπιτάσεως ὅτι ἡμέραν τινὰ ὁ Κορζύ, ὁ βοηθὸς τοῦ Καπελούζου, ὅστις κατῴκει παραπλεύρως, ἀναβάς ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας τοῦ ὅπως παρατηρήσῃ τί συνέβαινεν ἐντὸς τῆς μυστηριώδους γειτονικῆς οἰκίας, εἶδε λευκὴν τινα σκιά, ὁμοιάζουσαν πρὸς γυναῖκα καὶ μεταμορφωθείσαν αἰφνης εἰς ἄσκον.

Αἱ διαδόσεις αὗται, ἐπισφραγισθεῖσαι μάλιστα καὶ ὑπὸ τοῦ Κορζύ, βεβαιούντος μεθ' ὅρκου τ' ἀνωτέρω, ἐπηύξησαν τὴν κακὴν ιδέαν, ἣν εἶχον σχηματίσει οἱ ὀλίγοι κάτοικοι τῆς συνοικίας ἐκείνης περὶ τῆς οἰκίας ταύτης, καὶ συνεπῶς πάντες ἐθεώρουν αὐτὴν ὡς διαβολικὴν καὶ κατηραμένην.

Ὁ Κορζύ, μ' ὅλα ταῦτα, ἐξηκολούθει κατοικῶν τὴν πρὸς τ' ἀριστερὰ ταύτης κειμένην οἰκίαν, τὴν δὲ πρὸς τὰ δεξιὰ κατῴκει, γκατὰ τις γυνή, ἐνοικιάζουσα δωμάτια εἰς τοὺς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν φοιτητάς. Ἀλλὰ μετὰ τὰς ἀπαισίας ἀφηγήσεις τοῦ Κορζύ, οἱ φοιτηταὶ ἐγκατέλειψαν αὐτὴν καὶ ἡ ἀτυχὴς ἰδιοκτητὴς ἠναγκάσθη ν' ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα αὐτῶν, προτιμήσασα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκίαν τῆς ἣ νὰ ἰδῇ ἐκυτὴν ἡμέραν τινὰ ἀναρπαζομένην καὶ συρομένην ὑπὸ τῶν δαιμόνων καὶ τῶν ἀοράτων πνευμάτων, ἅτινα περικύκλουν αὐτήν!

Ὅσῳ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐξωτερικόν τῆς οἰκίας ταύτης ἦτο ἀλλόκοτον, τοσοῦτῳ ἡ ἐπὶ τοῦ κήπου πρόσφυς αὐτῆς ἦτο μαγευτικὴ καὶ ὠραία.

Ὁ κήπος, ἐπιμελῶς καλλιεργημένος, ὡμοιάζεν εἰς τινα μέρη πρὸς δάσος, τοῦ ὁποίου αἱ μεγάλαι δρῦς καὶ πλατύφυλλοι πετέλαι ἐσχημάτιζον οἰονεὶ σκιερὰ ἐντευκτῆρια, εἰς ἐν τῶν ὁποίων ἡμέραν τινὰ ἐκάθητο δεκαεπτάετις τις νεανίς.

Ἡ μακρὰ καὶ ξανθὴ κόμη τῆς ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ λευκοῦ

και υπερηφάνου προσώπου της έβλεπέ τις έξωγραφισμένην τήν λύπην. Οί ζωηροί και μαύροι όφθαλμοί της και τó ωραϊον ώς ρόδον τής άνοιξεως στόμα της καθίστων τήν νέαν ταύτην χαρίεσαν και θελκτικήν.

Έκκληίτο Ζολάνδη και άνετράφη υπό του Καπελούζου, τόν όποϊον ώνόμαζε πατέρα.

Τίς ήτο αύτη;

Πρό δέκα και πέντε περίπου έτών ό Καπελούζος παρητήθη τών τάξεων του στρατού. Είς τούς έρωτώντας δ' αύτόν τήν αίτίαν, άπήντα ότι μετέβαιναν εις Βουργουνδιάν, όπως έξομαλύνη οίκιακάς του τινας ύποθέσεις, άναφύσας ως έκ του θανάτου τής άδελφής του.

Μετά πκρέλευσιν δέκα ήμερών, είδον αύτόν παρ' τήν όδόν 'Αγίου 'Αντωνίου φέροντα επί τών βραχιόνων του μικρόν βρέφος και άκολουθούμενον υπό τινος άθιγγανίδος. Είς τήν θέαν αύτου, οί συστρατιώται του έγέλασαν από καρδίας, εις δ' έξ αύτών ήρώτησεν ειρωνικώς τόν Καπελούζον αν ή κληρονομία, τήν όποιαν τω είχε καταλίπει ή άδελφή του, έθήλαζεν έτι.

Ο Καπελούζος, όργισθείς, επέπεσε δια του ξίφους του επί του αύθόδους εκείνου και έφόνευσεν αύτόν.

Φθάσας επί τής όδου τής Βιέδρης, έσταμάτησεν ενώπιον τής οικίας, τήν όποιαν ήδη γνωρίζομεν, ήνέφξε τήν θύραν, είσήλθεν άκολουθούμενος πάντοτε υπό τής άθιγγανίδος, και είτα έκλεισεν αύτήν έπιμελώς.

Τήν επάκुरιον οί γείτονες είδον κτίστας τινάς κτίζοντας τά παράθυρα και τās θύρας τής οικίας και ούδεις ποτε επανείδεν έκτοτε ούτε τήν γυναίκα ούτε τó βρέφος.

Δέκα και πέντε ακριβώς έτη παρήλθον από τής εποχής, καθ' ήν ή Ζολάνδη εκλείσθη εις τήν οικίαν του Καπελούζου, μέχρι τής ήμέρας καθ' ήν άφηγούμεθα τά συμβάντα ταύτα. Διαρκούντος δέ του χρονικού τούτου διαστήματος, αύτη ούδέποτε έγξήλθεν έκ τής οικίας εκείνης, ούδ' είδεν άλλα πρόσωπα ειμή τόν Καπελούζον, τόν Κορζύ και τήν γραϊάν τροφόν της, ήτις ήτο βωδή, διότι κύριός τις, του όποιου έμάντευε ποτε τήν τύχην, επιθυμήσας αύτήν και μη τυχών ακροάσεως, απέκοψε τήν γλώσσαν αύτης.

Ότε ή Ζολάνδη, μικρά έτι, έκοιμάτο εντός του λίκνου της, ό Καπελούζος έλάμβανεν αύτήν εις τās άγκάλας του και τήν έθεώρει άγρίως· είτα δέ, ύψων κατ' αύτης τόν γρόνθον του,

— Ω! τέκνον του προδότη και του άθλήου, έπιθύριζεν όργίλως, δέν ήξέρω τί με κρατεί!...

Και τó βλέμμα του έσπινθηροβόλει άγρίως, ένφ' ή χειρ του κατεβιβάζετο ήσύχως.

— Όχι! επανελάμβανεν, πρέπει καλλίτερον νά ζήση... δέν θά ύποφέρη πολύν καιρόν...

Και καθ' όσον τó παιδίον ηύξανεν, ή όργή του κατ' πολύν ήλαττο. Ηύξανεν με τó μειδίαμα εις τά χείλη και με τήν άγάπην εις τήν καρδίαν!

Ότε ό Καπελούζος εισήρχετο, ρεμβός και μελαγχολικός, ή Ζολάνδη έτρεχε πλησίον του, έλάμβανε τās χειράς του και βοηθούμενη παρ' αύτου, άνήρχετο μέχρι του στήθους του και κατεφίλει αύτόν εις τó πρόσωπον.

Τότε ό Καπελούζος ένηγκάλιζετο αύτήν τρυφερώς.

— Πρόσεχε!... όπως κάμνεις, θά πέσης κάμμιν φοράν... και θά κτυπήσης.

Και, περικλείων αύτήν εις τās άγκάλας του, τήν κατησπάζετο δακρύων επί του μετώπου.

Είτα, στρεφόμενος προς τήν Μεριμέ, τήν τροφόν της, έλεγε μειδιών:

— Έκαμε φρόνημα σήμερα, Μεριμέ;

Και ή μὲν Μεριμέ έποίει πάντοτε νεύμα καταφακτικόν, ό δέ Καπελούζος έγξήγαγεν έκ του θυλακίου του διάφορα άθύρματα και ζακχαρωτά, τά όποια ή Ζολάνδη έλάμβανε μετά χαράς και έτρεχε πηδώσα εις τó βάθος του κήπου.

Ο Καπελούζος ύπηρεζεν ό διδάσκαλος τής Ζολάνδης. Τήν έμαθε ν' αναγινώσκει και νά γράφει έντελώς.

Ούτω διήλθον δέκα και πέντε όλόκληρα έτη.

"Επεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ίδε προηγούμενον φύλλον.

— Ίσως είπης, ότι έτέλεις πράξεις μετανοίας.

— Ακριβώς. Ήθέλησα νά δοκιμάσω όλίγον τί είναι θρησκεία και ή πίστις μου επανήλθε· φθάνει πλέον οί καλόγηροι, τά ακάθαρτα ζώα.

Κατ' εκείνην τήν στιγμήν, ό κύριος δέ Μονσоров είσήλθεν εις τόν θαλαμον του βασιλέως, τόν όποϊον έχαιρέτησε μετά σεβασμού.

— Α! ύμεις είσθε, κύριε μεγάλε κυνηγέ; είπεν ό Έρρίκος. Πότε θά καλέσεις ήμās εις τινά ωραίαν θήραν;

— Όταν εύρεστηθῇ ή Ύμετέρα Μεγαλειότης. Μοί άνηγγέλην, ότι άνεφάνησαν πολλοί άγριοχοίροι εις 'Αγιον Γερμανόν εις Λαϊύ.

— Ο άγριοχοίρος είναι πολύ επικίνδυνον ζών, είπεν ό Σχικώ. Ένθυμούμαι, ότι ό βασιλεύς Κάρολος Θ' παρ' όλίγον έφονεύετο υπό άγριοχοίρου. Άλλως, αί λόγχοι είναι σκληραί και βλάπτουν τās χειράς ήμών. Δέν έχει ούτω, τέκνον μου;

— Ο κύριος δέ Μονσоров προσέβλεψε βλοσυρώς τόν Σχικώ.

— Καλέ! είπεν ό Γασκόνος προς τόν Έρρίκον, ούχι πρό πολλού ό μέγας κυνηγός σου συνήνησεν ένα λύκον.

— Τί έννοείς;

— Ότι άπετυπώθη επ' αύτου τó ρύγχος του, ως επί τών νεφελών του ποιητού 'Αριστοφάνους· ιδίως δ' οί όφθαλμοί είναι άπαράλλακτοι.

Ο κύριος δέ Μονσоров, ώχριάσας, έστράφη και είπε προς τόν Σχικώ.

— Κύριε Σχικώ, δέν έχω τήν έξιν τών γελωτοποιών, διότι σπανίως διέτριψα εις τήν αύλήν, έπομένως σάς παρειδοποιώ, ότι δέν έννοώ νά ταπεινούμαι ενώπιον του βασιλέως μου, μάλιστα δ' όσάκις πρόκειται περί τής ύπηρεσίας.

— Έστω, κύριε Μονσоров· είσθε τó άντιθετον ήμών, υίτινες, όντες άνθρωποι τής αύλης, έγέλασκαμεν πολύ με τó τελευταίον γελοϊον.

— Όποϊον γελοϊον; ήρώτησεν ό Μονσоров.

— Ότι διωρίσθητε μέγας κυνηγός· βλέπετε, ότι ό άγαπητός Έρρίκέττος μου, εάν ήναι ήττον έμού γελωτοποιός, είναι όμως τρελλότερός μου.

Ο Μονσоров έγξηκόντισε φοβερόν βλέμμα κατ' του Γασκόνου.

— Έλα, έλα, είπεν ό Έρρίκος, προβλέπων έριδα· άς λαλήσωμεν περί έτέρου άντικειμένου.

— Ναί, είπεν ό Σχικώ, άς λαλήσωμεν περί τών θαυμάτων τής Παναγίας τής Σχέρτης.

— Σχικώ, όχι βλασφημία, είπεν ό βασιλεύς αύστηρώς.

— Βλασφημίας έγώ; ήπήνησεν ό Σχικώ· λοιπόν μ' εκλαμβάνεις άνδρα τής εκκλησίας, ένφ' είμαι άνήρ του ξίφους. Απ' έναντίας, έγώ σέ είδοποιώ, ότι κακομεταχειρίζεσαι πολύ τήν Παναγίαν τής Σχέρτης.

— Πώς τουτο;

— Η Παναγία είχε δύο χιτώνας, έχοντας τήν έξιν νά εύρίσκωνται πάντοτε όμοϋ, ου δ' έχώρισε αύτούς. Εάν ήμην εις τήν θέσιν σου, ήθελον τούς ένώσει, Έρρίκε, ούτω δέ θά ύπῆρχε πιθανότης νά τελεσθῇ θαύμα.

Ο άπότομος υίτος περί του χωρισμού του βασιλέως και τής βασιλίσσης ύπαινιγμός προύκάλεσε τόν γέλωτα τών φίλων του βασιλέως.

Ο βασιλεύς επίσης έτάνυσε τούς βραχιόνας, έτριψε τούς όφθαλμούς του και έμειδίασεν.

— Αύτήν τήν φοράν, τῇ αληθεία, ό τρελλός έχει δίκαιον, είπε και έστρεψε τόν λόγον επί έτέρου θέματος.

— Κύριε, είπε λίχν χαμηλοφώνως ό Μονσоров προς τόν Σχικώ, εύρεστεϊσθε νά με περιμείνητε εις τó κενόν εκείνου του παραθύρου, χωρίς νά παρατηρηθῇτε;

— Διατί όχι, κύριε; μετά μεγίστης εύχαριστήσεως.

— Λοιπόν, άς άποσυρθώμεν.

— Είς τó βάθος δάσους, κύριε, εάν προτιμάτε.

— Αρκούσιν αί άστείότητες, διότι είναι περιττά, άφου ούδεις έχει διαθέσιν νά γελάσῃ, είπεν ό Μονσоров, άκολουθήσας τόν προπορευθέντα Σχικώ. Ότε δ' έφθασαν εις τó κενόν του παραθύρου, είμεθα άντιμέτωποι, είπεν ό Μονσоров, όφειλομεν νά επωμεν προς άλλήλους τήν αλήθειαν, κύριε Σχικώ, κύριε τρελλέ, κύριε γελωτοποιέ· εις εύπατρίδης σάς άπαγορεύει, ακούσατε καλώς, σάς άπαγορεύει νά γελάσῃτε δια